

Sygn. akt *XVII AmA 38/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący	<i>SSO Andrzej Turliniński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 14 czerwca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **P. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania P. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 3 kwietnia 2017 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od P. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Andrzej Turliniński

Sygn. akt *XVII AmA 38/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK, pozwany) stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy nałożył na P. P. wykonującego działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. (powód), karę pieniężną w wysokości 7300 zł stanowiącą równowartość 1650,09 euro, za nieudzielenie informacji żądanych w ramach postępowania wyjaśniającego o sygn. (...), w wezwaniu z dnia 20 lipca 2016 r. przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 184 ze zm.), dotyczących sposobu przekazywania konsumentom informacji, o których mowa w art. 12 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014 r., poz. 827 ze zm.), płatną do budżetu państwa – pkt I decyzji.

W pkt II decyzji na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 263 § 1 i art. 264 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK obciążył powoda kosztami tego postępowania w wysokości 48,70 zł o zobowiązał go do zwrotu przedmiotowych kosztów na rzecz Prezesa UOKiK w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 106 oraz art. 111 ustawy o ochronie konkurencji konsumentów poprzez nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości rażąco wygórowanej i nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skarżącego.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nałożenia kary pieniężnej w dolnej granicy ustawowej oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód podał, że nie neguje zasadności nałożenia na niego kary, a jedynie jej wysokość, która w jego ocenie jest rażąco wygórowana.

Wyjaśnił, że uchybienie terminowi wywiązania się z zobowiązania Prezesa UOKiK wynikało z braku dostatecznego rozeznania skarżącego w przepisach prawa. Co prawda wezwania UOKiK zawierały wymagane przez przepisy prawa pouczenia, ale skarżący nie zdawał sobie sprawy z faktu, że kary pieniężne mogą być nałożone pomimo nie wykrycia nieprawidłowości w sposobie informowania konsumentów o przysługujących im uprawnieniach. Był przekonany, że skoro 30 – dniowa kontrola z Inspekcji Handlowej nie wykazała żadnych uchybień to i postępowanie prowadzone przez Prezesa UOKiK zakończy się tak samo. W odpowiedzi na wezwania Prezesa UOKiK sporządził pisma wyjaśniające, jednak nie przywiązywał zbyt dużej wagi do sposobu przesłania wysyłając je listami zwykłymi za pośrednictwem operatora (...) i terminów.

Powód podał, że decyzje Prezesa UOKiK o nałożeniu kary pieniężnej na podstawie art. 106 są podejmowane w ramach uznania administracyjnego, a sama ustawa nie wskazuje, jakie okoliczności należy brać pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o nałożeniu albo powstrzymaniu się od nałożenia kary. Charakter uznaniowy mają także rozstrzygnięcia dotyczące wysokości nakładanej kary, przy czym należy określić ją przy uwzględnieniu kryteriów wskazanych w art. 11 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W myśl tego przepisu przy ustalaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej należy uwzględnić w szczególności okoliczności samego naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie jej naruszenia, a także wpływ naruszenia na przebieg i termin zakończenia samego postępowania. Kara pieniężna powinna także pozostawać we właściwej proporcji do potencjału ekonomicznego sprawcy oraz korzyści, jakie osiągnął lub zamierzał osiągnąć.

W ocenie powoda Prezes UOKiK nie dokonał analizy wszystkich przesłanek, które powinien wziąć pod uwagę zgodnie z art. 111 ustawy, mając na względzie, że kary pieniężne są instrumentem o charakterze prewencyjnym i dyscyplinującym, służącym wymuszaniu przestrzegania podstawowych obowiązków wynikających z przepisów ustawy.

Zdaniem powoda, stan faktyczny sprawy nie uzasadniał nałożenia na niego kary pieniężnej w wysokości określonej w zaskarżonej decyzji. Kara w takiej wysokości jest, w jego ocenie, nieproporcjonalna do naruszenia przepisów uokik, a przy tym zbyt wygórowana i niesprawiedliwa oraz nieodpowiednia do stopnia jego zawinienia. Wskazanie wymaganych przez Urząd informacji miało marginalne znaczenie dla toczącego się postępowania. Wymierzenie kary w najniższej dopuszczalnej wysokości spełni swoje funkcje dyscyplinujące i prewencyjne. Samo postępowanie spełniło także funkcję edukacyjną.

W odpowiedzi Prezes UOKiK wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 14 czerwca 2019 r. pełnomocnik powoda nie stawił się – zawiadomienie o rozprawie doręczone prawidłowo.

Pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko zawarte w decyzji i odpowiedzi na odwołanie. Wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wskazał, że powód nie negocjował kwestii nałożenia na niego kary, a jedynie jej wysokość.

Postępowanie zostało wszczęte z uwagi na czterokrotne bezskuteczne wezwanie przedsiębiorcy do udzieleni odpowiedzi na wezwanie organu. W ocenie pozwanego powód umyślnie uchylał się od udzielenia odpowiedzi.

Postępowanie wyjaśniające trwało rok w związku z biernością powoda. Zakończyło się ono po wydaniu decyzji w sprawie nałożenia kary, która miała wpływ na zakończenie postępowania wyjaśniającego.

Na rozprawie w dniu 14 czerwca 2019 r. Sąd dopuścił dowody zgromadzone w aktach postępowania administracyjnego na okoliczności podane w pismach procesowych stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

P. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. (powód) na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Przedmiotem jego działalności jest m.in. sprzedaż detaliczna prowadzona przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet.

W dniu 20 lipca 2016 r. w Delegaturze Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w K. wszczęto postanowieniem nr (...) postępowanie wyjaśniające o sygn. (...), w sprawie wstępnego ustalenia, czy działania powoda polegające na oferowaniu towarów za pośrednictwem kont użytkowników (...) i (...) w portalu (...) stanowią naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów - k. 4 akt administracyjnych.

Pismem z dnia 20 lipca 2016 r. do powoda skierowano wezwanie do wyjaśnienia, w jaki sposób przedsiębiorca przekazuje konsumentom, z którymi dokonuje transakcji za pośrednictwem portalu (...) informacje, o których mowa w art. 12 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 r., poz. 827 ze zm.) – k. 5 akt administracyjnych.

W wezwaniu określono cel przedłożenia informacji, poprzez wskazanie, że są one zbierane na potrzeby prowadzonego postępowania wyjaśniającego dotyczącego działań powoda, którego celem jest ustalenie czy – w związku z działaniami powoda polegającymi na oferowaniu towarów za pośrednictwem kont użytkowników (...) i (...) w portalu (...) mogło dojść do praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W wezwaniu określono termin na udzielenie odpowiedzi na 10 dni od daty jego otrzymania. Pismo zawierało także pouczenie, że stosownie do art. 50 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych bądź wprowadzających w błąd, Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości określonej w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – k. 5 akt administracyjnych.

Według dostępnych na stronie internetowej (...) S.A. ((...) wyników śledzenia przesyłki poleconej o numerze (...) z ww. wezwaniem ustalono, że wezwanie zostało doręczone przedsiębiorcy w dniu 29 lipca 2016 r. – k. 16 – 17 akt administracyjnych.

W związku z brakiem odpowiedzi w wyznaczonym terminie, pismem z dnia 17 sierpnia 2016 r. skierowano do powoda ponowne wezwanie do udzielenia informacji, w terminie 10 dni od daty doręczenia wezwania – k. 6 akt administracyjnych.

Przesyłka z powyższym wezwaniem została odebrana w dniu 19 sierpnia 2016 r. (nr przesyłki: (...)) – k. 14-15 akt administracyjnych.

Z powodu braku również w tym przypadku odpowiedzi w wyznaczonym terminie, 9 września 2016 r. skierowane zostało do powoda kolejne wezwanie do udzielenia żądanych informacji, również w terminie 10 dni od daty doręczenia wezwania – k. 7 akt administracyjnych.

Przesyłka została odebrana 13 września 2016 r. przez B. P. (oznaczona jako „żona” oraz pieczętka powoda) – k. 8 akt administracyjnych.

Kolejne, ostatnie wezwanie tej samej treści – z 7-dniowym terminem na odpowiedź – wystosowano w dniu 11 października 2016 r. – k. 9 akt administracyjnych.

Zostało ono odebrane 17 października 2016 r. przez pracownika – k. 10 akt administracyjnych.

Pisma skierowane do powoda z dnia 9 września 2016 r. oraz 11 października 2016 r. zawierały, między innymi, informację następującej treści:

„Stosownie do art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Po bezskutecznym upływie wskazanego terminu, bez dodatkowych wezwań, zostanie wszczęte z urzędu - na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów - postępowanie w sprawie ukarania za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu. Stosownie do wyżej cytowanego przepisu Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.”

W niniejszej sprawie żądania udzielenia informacji zostały każdorazowo doręczone pod adres wskazany w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej jako „adres do doręczeń” – (...), (...) B. – k. 3a akt administracyjnych.

Postanowieniem z 1 grudnia 2016 r. nr (...) Prezes UOKiK wszczął postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej na powoda za nieudzielenie informacji żądanych w ramach postępowania wyjaśniającego o sygn. (...), w wezwaniu z dnia 20 lipca 2016 r. przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 50 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, dotyczących sposobu przekazywania konsumentom informacji, o których mowa w art. 12 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. – k. 1 – 3 akt administracyjnych.

Wskazany postanowieniem nr (...) zaliczono w poczet dowodów materiał dowodowy zebranego w trakcie postępowania wyjaśniającego o sygn. (...), tj.:

- postanowienie nr (...) z dnia 20 lipca 2016 r. o wszczęciu postępowania wyjaśniającego o sygn. (...);
- pismo Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 20 lipca 2016 r. skierowane do Przedsiębiorcy;
- pismo Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 17 sierpnia 2016 r. skierowane do Przedsiębiorcy;
- pismo Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 września 2016 r. skierowane do Przedsiębiorcy wraz z potwierdzeniem odbioru;
- pismo Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 października 2016 r. skierowane do Przedsiębiorcy wraz z potwierdzeniem odbioru.

Pismem z dnia 1 grudnia 2016 r. skierowano do powoda zawiadomienie o wszczęciu postępowania, a także wezwano go do ustosunkowania się do postanowionego zarzutu, w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania – k. 11 – 12 akt administracyjnych.

Powód nie ustosunkował się do postawionego zarzutu w wyznaczonym terminie ani też w późniejszym czasie.

Pismem z dnia 18 stycznia 2016 r. Prezes UOKiK przesłał do powoda Szczegółowe uzasadnienie zarzutów i wezwał do przedstawienia stanowiska co do przedstawionych ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej, w terminie 14 dni od otrzymania pisma – k. 26 - 29 akt administracyjnych.

Już po upływie ww. terminu, w dniu 14 lutego 2017 r., Do Delegatury UOKiK w K., wpłynęło pismo powoda wraz z plikiem załączników stanowiące kserokopię odpowiedzi na wezwanie skierowane w postępowaniu wyjaśniającym pod sygn. (...) – k. 32 – 50 akt administracyjnych.

Przedmiotowe pismo datowane jest na 12 września 2016 r. Powód nie odniósł się w nim w żaden sposób do ustaleń poczynionych w toku niniejszego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, wskazując głównie na szczegółową kontrolę przeprowadzoną przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w K., podczas której – jak stwierdził powód - nie ujawniono nieprawidłowości. Wśród załączników znalazły się m.in. kopia protokołu ww. kontroli oraz regulamin sprzedaży.

Pismem z dnia 10 marca 2017 r. powód został zawiadomiony o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz, że z materiałem zebrany w aktach sprawy powód może zapoznać się, w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma – k. 55 – 56 akt administracyjnych.

W wyznaczonym terminie powód nie skorzystał z przysługującego uprawnienia

Pismem z dnia 21 marca 2017 r. – k. 61 akt administracyjnych - P. P. podał adres, pod który należy kierować dalszą korespondencję (tożsamy z adresem głównego miejsca wykonywania działalności w CEIDG) oraz wskazał, iż odpowiedzi na pisma były wysyłane drogą pocztową realizowaną przez firmę (...).

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje.

Odwołanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje oparcie w przepisach prawa.

Rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym stanie prawnym.

Zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 229 powoływanej dalej również jako uokik) przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać: wskazanie zakresu informacji, wskazanie celu żądania, wskazanie terminu udzielenia informacji, pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd – ust. 2 art. 50 ww. ustawy.

Każdy ma prawo składania na piśmie - z własnej inicjatywy lub na prośbę Prezesa Urzędu - wyjaśnień dotyczących istotnych okoliczności sprawy – art. 50 ust. 3 ww. ustawy.

Natomiast zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 tej ustawy Prezes UOKiK może również nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie m. in. art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Zastosowanie sankcji w postaci kary pieniężnej za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest możliwe do zrealizowania tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy w tej sprawie żądanie określa wszystkie elementy wymienione w ust. 2 tego artykułu. Wymóg ten był spełniony w odniesieniu do wezwań kierowanych do powoda. W każdym z nich wskazano zakres żądanych informacji i pouczono powoda o tym, że w przypadku nieudzielenia informacji lub udzielenia informacji nieprawdziwych albo wprowadzających w błąd, na mocy art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów będzie mogła zostać na niego nałożona kara pieniężna. Każde wezwanie zawierało podstawę prawną żądania, określenie terminu na udzielenie odpowiedzi i wyjaśnienie celu żądania, którym było uzyskanie informacji i dokumentów niezbędnych w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym.

Żądania udzielenia informacji zostały doręczone powodowi.

W wyznaczonych terminach powód nie udzielił żądanych informacji. Wprawdzie ostatecznie odpowiedział na skierowane do niego wezwanie Prezesa UOKiK i przedłożył żądane informacje, nastąpiło to jednak dopiero po skierowaniu do niego czterech bezskutecznych wezwań i po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej za nieudzielenie informacji oraz po upływie 14-dniowego terminu na ustosunkowanie się do Szczegółowego Uzasadnienia Zarzutów. Udzielenie w ten sposób informacji nastąpiło z prawie 6-miesięcznym opóźnieniem w stosunku do pierwotnie wyznaczonego powodowi terminu. W doktrynie jednoznacznie uznaje się, że nieudzielenie żądanych informacji w rozumieniu art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, może nastąpić zarówno wprost (tj. kiedy przedsiębiorca informuje Prezesa UOKiK, że odmawia przekazania żądanych informacji), jak i może mieć charakter pośredni, np. poprzez niedostarczenie informacji w wyznaczonym terminie. Stanowisko takie prezentowane jest również w ustalonym orzecznictwie Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który podkreślił, że brak reakcji ze strony przedsiębiorcy w określonym mu terminie musi być w tych okolicznościach traktowany jako nieudzielenie informacji w rozumieniu art. 106 ust. 2 pkt 2 u.o.k.i.k. Późniejsze udzielenie informacji także nie może skutkować zwolnieniem od odpowiedzialności, gdyż brakiem udzielenia informacji jest także nieudzielenie informacji w wyznaczonym terminie, który UOKiK określił Spółce na wykonanie wezwania. Sąd aprobuje w tym zakresie pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r., III SK 31/04, w którym stwierdzono, iż pojęcie „udzielenie informacji” jest istotnym elementem konstrukcyjnym ustawowego obowiązku przedsiębiorcy, a naruszenie wyznaczonego terminu stanowi przesłankę do nałożenia kary pieniężnej jako naruszenie obowiązku procesowego. Choć art. 106 ust. 2 pkt 2 u.o.k.i.k. stanowi wyraźnie o nałożeniu kary pieniężnej w razie nieudzielenia informacji lub udzielenia informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, nie mówiąc wprost o sankcjonowaniu karą pieniężną przekroczenia przez przedsiębiorcę terminu na udzielenie informacji, to oczywistym jest, że sformułowanie „nieudzielenie informacji” oznacza w kontekście celu tego przepisu, jego istotnego sensu normatywnego, zarówno nieudzielenie informacji w ogóle, jak i udzielenie informacji po wyznaczonym przez organ antymonopolowy terminie, zważywszy że przekazanie Prezesowi UOKiK stosownych informacji ma służyć sprawnemu i efektywnemu przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego (...).”

Powód nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z czym, zdaniem Sądu, zaszły przesłanki do nałożenia na niego kary pieniężnej, zgodnie z powołanym uprzednio art. 106 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy.

Biorąc pod uwagę brak reakcji powoda na kierowane do niego wezwania, zawierające pouczenia o sankcjach prawnych za niezastosowanie się do nich, w ocenie Sądu, zaszły przesłanki pozwalające na uznanie, że powód lekkomyślnie uchylał się od obowiązku udzielenia informacji, ignorując fakt otrzymania żądania od Prezesa Urzędu. Tym samym powód co najmniej przewidywał możliwość naruszenia art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i godził się z tym, lecz bezpodstawnie przypuszczał, że uniknie skutków związanych w tym naruszeniem, co uzasadnia nałożenie na niego kary pieniężnej.

Brak dostatecznego rozeznania w przepisach prawa, na jaki powołał się w uzasadnieniu odwołania powód, nie może być usprawiedliwieniem dla podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą. Powód jako

przedsiębiorca (profesjonalista), jest szczególnie zobowiązany do dokładania należytej staranności w kontaktach z organami administracji publicznej w toku prowadzonych przez nich postępowań.

Postawa powoda przejawiająca się w myśleniu, iż nie zdawał sobie on sprawy z faktu, że kary pieniężne mogą być nałożone pomimo nie wykrycia nieprawidłowości w sposobie informowania konsumentów o przysługujących im uprawnieniach świadczy o lekceważącym stosunku do organu administracji publicznej jakim jest Prezes UOKiK. Za lekceważącym stosunkiem powoda do obowiązków nałożonych przez powszechnie obowiązujące przepisy prawa przemawia też fakt, że powód w odpowiedzi na wezwania Prezesa UOKiK sporządził pisma wyjaśniające, jednak nie przywiązywał zbytnej wagi do sposobu przesłania - list zwykły za pośrednictwem operatora (...) i terminów.

Istotne jest, że z kierowanych do powoda pism jednoznacznie wynikało, że za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych bądź wprowadzających w błąd, Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości określonej w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Poza tym dwa ostatnie pisma skierowane do powoda przed wszczęciem postępowania w sprawie nałożenia kary - z dnia 9 września 2016 r. oraz 11 października 2016 r. - zawierały informację następującej treści:

„Stosownie do art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu.

Po bezskutecznym upływie wskazanego terminu, bez dodatkowych wezwań, zostanie wszczęte z urzędu - na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów - postępowanie w sprawie ukarania za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu. Stosownie do wyżej cytowanego przepisu Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.”

Zatem do uzyskania pełnego obrazu sytuacji prawnej, w jakiej znalazł się powód, wystarczyła uważna lektura zawartych w pismach kierowanych przez Prezesa UOKiK pouczeń. W tej sytuacji nieudzielenie odpowiedzi na wezwania świadczy o lekceważącej i lekkomyślnej postawie przyjętej przez powoda wobec Prezesa UOKiK.

Udzielenie informacji wskazanych w skierowanych do powoda wezwaniach nie wiązało się z żadnymi nadmiernymi i skomplikowanymi działaniami w celu ich pozyskania. Powód nie wnioskował o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi na wezwania ani nie sygnalizował, że treść wezwania jest niezrozumiała.

Ze względu na fakt, że powód był jedynym podmiotem, w sprawie którego prowadzone było postępowanie wyjaśniające pod sygnaturą (...), naruszenie powoda miało wpływ na przebieg i termin zakończenia postępowania, w którym zażądano przedłożenia informacji. Wszczęcie postępowania wyjaśniającego poprzedziły wystąpienia kierowane do powoda na podstawie art. 49a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, które, z uwagi na brak kontaktu z powodem, nie wystarczyły do zamknięcia sprawy na tym etapie bez podejmowania dalszych kroków. Terminowe odpowiadanie na pisma Prezesa UOKiK mogłoby pozwolić na znacznie szybsze jego zakończenie.

Zdaniem Sądu, wymierzona w decyzji kara pieniężna w wysokości 7300 zł jest adekwatna do stopnia zawinienia i prawidłowo spełnia zarówno funkcję prewencyjną jak i represyjną oraz wychowawczą. Nawet przy ustaleniu poziomu zawinienia jako lekkomyślności, a nie umyślności, kara nie mogła być niższa, gdyż nie wypełniłaby przypisanych jej funkcji.

Stopień zawinienia powoda Sąd ocenił jako wysoki. Sąd wziął pod uwagę w szczególności to, że powód, mimo czterokrotnego wezwania, uchylał się od obowiązku udzielenia informacji w wyznaczonym terminie, uniemożliwiając tym samym zakończenie postępowania wyjaśniającego w ustawowym terminie, a stosownie do art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustalając wysokość nakładanej kary pieniężnej z tytułu nieudzielenia żądanych informacji należy uwzględnić, oprócz okoliczności tego naruszenia oraz ewentualnego

uprzedniego naruszenia przepisów ustawy przez przedsiębiorcę, także wpływ tego naruszenia na przebieg i termin zakończenia postępowania.

Celem kary pieniężnej nakładanej na podstawie powołanego przepisu jest zdyscyplinowanie uczestników i realizacja zasady ekonomiki postępowania prowadzonego w interesie publicznym. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK w związku z nieudzieleniem żądanych informacji mają charakter represyjny – stanowią sankcję za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji, oraz prewencyjny – zapobiegający podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcający do takiego naruszenia – zarówno ze strony przedsiębiorcy, na którego kara jest nakładana (prewencja indywidualna), jak i innych przedsiębiorców w podobnej sytuacji (prewencja ogólna). Realność zagrożenia karami ma charakter dyscyplinujący, a celem ich nakładania jest zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy poprzez nieudzielenie informacji lub nieprzekazanie dokumentów opóźniają lub uniemożliwiają realizację zadań ustawowych Prezesa UOKiK. Nałożenie kary odbywa się w ramach uznania administracyjnego – o tym, czy w konkretnej sprawie na konkretnego przedsiębiorcę nałożona zostanie kara pieniężna decyduje Prezes UOKiK.

Mając powyższe na uwadze, nałożona na powoda kara pieniężna

w wysokości 7 300 zł stanowiąca równowartość 1650, 09 euro jest, zdaniem Sądu, adekwatna do okoliczności sprawy i stopnia zawinienia powoda, zaś jej wysokość nie będzie stanowiła zagrożenia dla dalszego funkcjonowania powoda na rynku. Wymierzona kara jest na tyle dolegliwa, że skutecznie zapobiegnie ponownemu nieuzasadnionemu uchyleniu się powoda od wykonania skierowanego do niego wezwania. Spełni równocześnie funkcję prewencji ogólnej, zniechęcając do niewykonywania ustawowych obowiązków innych przedsiębiorców i będzie dla nich czytelną informacją o negatywnych skutkach nieprzestrzegania konkretnych przepisów prawa.

W tym stanie rzeczy Sąd działając na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot jego kosztów, które w sprawie obejmowały jedynie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu 28 kwietnia 2017 r. to jest w dniu wniesienia odwołania.

SSO Andrzej Turliński